TEISINGUMO TEISMO (devintoji kolegija) SPRENDIMAS

2018 m. rugsėjo 13 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Įmonių teisė – Kova su pavėluotu mokėjimu, atliekamu pagal komercinius sandorius – Direktyva 2011/7/ES – 6 straipsnio 1 ir 3 dalys – Skolos išieškojimo išlaidų atlyginimas – Priminimų, siunčiamų dėl skolininko vėlavimo sumokėti, išlaidos“

Byloje C-287/17

dėl 2017 m. kovo 10 d. *Okresní soud v Českých Budějovicích* (Česke Budejovicų apylinkės teismas, Čekijos Respublika) nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2017 m. gegužės 19 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

**Česká pojišťovna a.s.**

prieš

**WCZ, spol. s r.o.**

TEISINGUMO TEISMAS (devintoji kolegija)

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. Vajda, teisėjai K. Jürimäe ir C. Lycourgos (pranešėjas),

generalinis advokatas M. Wathelet,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– Europos Komisijos, atstovaujamos Z. Malůšková, M. Patakia ir D. Kukovec,

susipažinęs su 2018 m. gegužės 29 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

**Sprendimą**

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2011 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/7/ES dėl kovos su pavėluotu mokėjimu, atliekamu pagal komercinius sandorius (OL L 48, 2011, p. 1), 6 straipsnio 1 ir 3 dalių išaiškinimo.

* Proceso kalba: čekų.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Česká pojišťovna a.s.* ir *WCZ, spol. s r.o.* ginčą dėl išlaidų, patirtų dėl priminimų, kuriuos *Česká pojišťovna a.s.* siuntė WCZ dėl šios bendrovės vėlavimo sumokėti mokėtinas draudimo įmokas dar prieš *Česká pojišťovna a.s.* pareiškiant ieškinį, kuriuo reikalaujama sumokėti šias įmokas, atlyginimo.

## Teisinis pagrindas

### *Sąjungos teisė*

3 Direktyvos 2011/7 12, 19 ir 20 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„(12) Pavėluotas mokėjimas yra sutarties pažeidimas, kuris daugumoje valstybių narių skolininkams yra finansiškai patrauklus dėl mažų arba iš viso netaikomų delspinigių už pavėluotus mokėjimus normų ir (arba) lėtos žalos atlyginimo procedūros. Norint pakeisti šią tendenciją ir atgrasinti nuo pavėluoto mokėjimo, būtina atlikti lemiamą reikšmę turinčius pakeitimus siekiant įtvirtinti atsiskaitymo laiku kultūrą, pvz., nustatyti, kad teisės taikyti delspinigius atsisakymas visuomet būtų laikomas labai nesąžininga sutarties sąlyga arba praktika. Be to, tokie pokyčiai turėtų apimti konkrečių nuostatų dėl mokėjimo laikotarpių ir kreditorių patirtų išlaidų kompensavimo įvedimą, taip pat, *inter alia*, prezumpciją, jog teisės į išieškojimo išlaidų kompensavimą atsisakymas yra labai nesąžiningas.

<…>

(19) Norint atgrasinti nuo pavėluoto mokėjimo būtina, kad kreditoriams būtų tinkamai kompensuojamos pavėluoto mokėjimo išieškojimo išlaidos. Į išieškojimo išlaidas taip pat turėtų būti įtraukta dėl pavėluoto mokėjimo patirtų administracinių ir vidaus išlaidų kompensacija ir tokiems atvejams šioje direktyvoje turėtų būti nustatyta mažiausia suma, kuri gali būti išmokama kartu su delspinigiais už pavėluotą mokėjimą. Numatant nustatyto dydžio kompensaciją turėtų būti siekiama riboti su išieškojimu susijusias administracines ir vidaus išlaidas. Turėtų būti nustatytas išieškojimo išlaidų kompensavimas nedarant poveikio nacionalinėms nuostatoms, pagal kurias nacionalinis teismas gali priteisti kompensaciją kreditoriui už papildomą žalą, susijusią su skolininko pavėluotu mokėjimu.

(20) Be teisės gauti nustatytą sumą su išieškojimu susijusioms vidaus išlaidoms padengti, kreditorius taip pat turėtų turėti teisę į kitų dėl skolininko pavėluoto mokėjimo patirtų išieškojimo išlaidų kompensavimą. Tokios išlaidos visų pirma turėtų apimti išlaidas, kurias kreditoriai patiria naudodamiesi advokato ar skolų išieškojimo įmonės paslaugomis.“

4 Šios direktyvos 6 straipsnyje „Išieškojimo išlaidų kompensavimas“ nustatyta:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad tokiu atveju, jei delspinigiai už pavėluotą mokėjimą, atliekamą pagal komercinį sandorį, tampa mokėtini pagal 3 arba 4 straipsnį, kreditorius turėtų teisę gauti iš skolininko ne mažesnę kaip nustatytą 40 EUR sumą.

2. Valstybės narės užtikrina, kad 1 dalyje nurodyta nustatyta suma būtų mokėtina nereikalaujant priminimo, kompensuojant kreditoriaus išieškojimo išlaidas.

3. Be 1 dalyje nurodytos nustatytos sumos kreditorius turi teisę reikalauti iš skolininko pagrįstos kompensacijos už visas išieškojimo išlaidas, viršijančias tą nustatytą sumą ir susijusias su skolininko pavėluotu mokėjimu. Šios išlaidos, *inter alia*, galėtų apimti išlaidas, patirtas naudojantis advokato ar skolų išieškojimo įmonės paslaugomis.“

### *Čekijos teisė*

5 Įstatymo Nr. 513/1991 dėl komercinio kodekso, iš dalies pakeisto Įstatymu Nr. 179/2013, 369 straipsnio 1 dalies paskutiniame sakinyje numatyta:

„Be delspinigių, skolininkas turi teisę į mažiausią skolos išieškojimo išlaidų kompensaciją, kurios dydis ir sąlygos nustatomos vyriausybės nutarimu.“

6 Vyriausybės nutarimo Nr. 351/2013, kuriuo nustatoma delspinigių ir skolos išieškojimo išlaidų suma, teismo paskirtų juridinio asmens likvidatorių ir valdymo organo narių užmokestis ir patikslinami tam tikri klausimai, susiję su oficialiu civilinių ir komercinių skelbimų biuleteniu ir viešais fizinių ir juridinių asmenų, patikos fondų ir informacijos apie tikruosius savininkus registrais, 3 straipsnyje nurodyta:

„Ūkio subjektų abipusių prievolių atveju <…> mažiausias išlaidų, susijusių su kiekvieno reikalavimo įgyvendinimu, dydis yra 1 200 [Čekijos kronų (CZK) (maždaug 46 eurai)] <…>.“

7 Įstatymo Nr. 40/1964, kuriuo patvirtinamas Civilinis kodeksas, 121 straipsnio 3 dalyje numatyta:

„Reikalavimo papildomi elementai yra palūkanos, delspinigiai, baudos ir išieškojimo išlaidos.“

8 Įstatymo Nr. 99/1963, kuriuo patvirtinamas Civilinio proceso kodeksas, 142 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Bylos šaliai, kurios reikalavimai visiškai patenkinti, teismas priteisia išlaidas, kurių ji patyrė įgyvendindama arba gindama savo teisę, iš bylos šalies, kurios reikalavimai atmesti.“

9 Kodekso 142a straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Ieškovas, kurio ieškinys dėl prievolės įvykdymo yra patenkintas, turi teisę į bylinėjimosi išlaidų iš atsakovo priteisimą tik tada, jei ieškovas likus ne mažiau kaip septynioms dienoms iki pareiškimo, kuriuo pradedamas procesas, padavimo atsakovui jo korespondencijos adresu arba paskutiniu žinomu adresu išsiuntė raginimą įvykdyti prievolę.“

## Pagrindinės bylos faktinės aplinkybės ir prejudicinis klausimas

10 2012 m. lapkričio 7 d. *Česká pojišťovna* ir WCZ sudarė draudimo sutartį, ir ji įsigaliojo tą pačią dieną.

11 2015 m. kovo 10 d. laišku *Česká pojišťovna* įspėjo WCZ dėl šios draudimo sutarties nutraukimo nuo 2015 m. vasario 25 d., nes WCZ nesumokėjo draudimo įmokų, ir pareikalavo iš jos sumokėti už laikotarpį nuo 2014 m. lapkričio 7 d. iki 2015 m. vasario 25 d. mokėtinas įmokas, iš viso 1 160 CZK (maždaug 44 eurai). Prieš kreipdamasi į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusį teismą *Česká pojišťovna* nusiuntė WCZ iš viso keturis priminimus.

12 *Česká pojišťovna* prašo minėto teismo iš WCZ priteisti, pirma, minėtą 1 160 CZK (maždaug 44 eurai) sumą ir teisės aktuose numatytus delspinigius už laikotarpį nuo 2015 m. vasario 25 d. iki mokėtinų įmokų sumokėjimo dienos ir, antra, atlyginti su skolos išieškojimu susijusias išlaidas, kurios sudaro 1 200 CZK (maždaug 46 eurai). Be to, *Česká pojišťovna* reikalauja, kad WCZ atlygintų bylinėjimosi išlaidas.

13 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad Direktyvos 2011/7 6 straipsnis į nacionalinę teisę perkeltas Vyriausybės nutarimo Nr. 351/2013 3 straipsniu ir kad pagal Čekijos teisę reikalavimo papildomi elementai yra palūkanos, delspinigiai ir išlaidos, susijusios su reikalavimo pateikimu.

14 Konstatavęs, kad pagal nacionalinę teisę teismai bylinėjimosi išlaidomis turi pripažinti išlaidas, susijusias tik su vienu priminimu, kuris atsakovui išsiunčiamas prieš pareiškiant ieškinį, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia, ar greta teisės į nustatyto dydžio išieškojimo išlaidų atlyginimą pagal Direktyvos 2011/7 6 straipsnį dar turi būti pripažinta teisė į priminimo išlaidų atlyginimą pagal nacionalinės proceso teisės normas. Šis teismas nurodo, kad pagal šios direktyvos 19 konstatuojamąją dalį jos 6 straipsnyje nurodyta fiksuoto dydžio kompensacija turi kaip tik padengti kreditoriaus išlaidas, susijusias su priminimu. Jo nuomone, pripažinus teisę į abi kompensacijas (pagal minėtą 6 straipsnį ir pagal nacionalinės proceso teisės normas), ieškovas du kartus gautų tą pačią kompensaciją.

15 Šis klausimas yra pagrindinis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, nes *Česká pojišťovna* prašo fiksuoto dydžio 1 200 CZK (maždaug 46 eurai) kompensacijos, remdamasi Vyriausybės nutarimo Nr. 351/2013 3 straipsniu ir Direktyvos 2011/7 6 straipsniu, be to, prašo atlyginti teisinio atstovavimo išlaidas, įskaitant priminimo prieš pareiškiant ieškinį išlaidas, numatytas nacionalinėje teisėje.

16 Tokiomis aplinkybėmis *Okresní soud v Českých Budějovicích* (Česke Budejovicų apylinkės teismas, Čekijos Respublika) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar Direktyvos 2011/7 <...> 6 straipsnio 1 ir 3 dalis reikia aiškinti taip, kad jos įpareigoja teismą priteisti bylą dėl šios direktyvos 3 arba 4 straipsnyje minimo iš komercinio sandorio kylančio reikalavimo grąžinti skolą laimėjusiam ieškovui 40 EUR sumą (arba atitinkamą sumą nacionaline valiuta) ir bylinėjimosi išlaidų kompensaciją, įskaitant valstybės narės proceso teisės normose numatyto dydžio išlaidų, susijusių su priminimu atsakovui įvykdyti prievolę iki ieškinio pareiškimo, kompensaciją?“

## Dėl prejudicinio klausimo

17 Prejudiciniu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Direktyvos 2011/7 6 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad juo kreditoriui, reikalaujančiam atlyginti priminimų, siunčiamų dėl skolininko vėlavimo sumokėti, išlaidas, pripažįstama teisė šiuo pagrindu, be šio straipsnio 1 dalyje numatytos fiksuoto dydžio 40 EUR sumos, gauti pagrįstą kompensaciją, kaip tai suprantama pagal šio straipsnio 3 dalį.

18 Pirmiausia reikėtų pažymėti, kad Direktyvos 2011/7 6 straipsniu siekiama užtikrinti kreditoriaus patirtų išieškojimo išlaidų atlyginimą, jeigu pagal šią direktyvą jis gali reikalauti delspinigių už pavėluotą mokėjimą. Be to, iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad Direktyvos 2011/7 6 straipsnis į Čekijos teisę perkeltas Vyriausybės nutarimo Nr. 351/2013 3 straipsniu, kuriuo nustatoma šios direktyvos 6 straipsnio 1 dalyje numatyta fiksuoto dydžio suma, t. y. 1 200 CZK (maždaug 46 eurai).

19 Pirmiausia reikėtų pažymėti, jog iš Direktyvos 2011/7 6 straipsnio formuluotės negalima spręsti, kad išlaidų, kurias kreditorius patyrė siųsdamas priminimą sumokėti skolą, atlyginimas negali viršyti šio straipsnio 1 dalyje numatytos fiksuoto dydžio sumos – 40 EUR.

20 Iš tiesų minėtoje 1 dalyje nurodoma tik kreditoriaus teisė gauti ne mažesnę kaip nustatytą 40 EUR sumą. Be to, 6 straipsnio 2 dalyje valstybės narės įpareigojamos užtikrinti, pirma, kad ši nustatyta suma būtų mokėtina automatiškai, net jei skolininkui nepateikiamas priminimas, ir, antra, kad ja siekiama kompensuoti kreditoriaus patirtas išieškojimo išlaidas. Taigi šiose nuostatose tarp šių išlaidų nedaroma jokio skirtumo.

21 Dėl to paties 6 straipsnio 3 dalies pažymėtina, kad joje numatyta kreditoriaus teisė reikalauti iš skolininko ne tik šio straipsnio 1 dalyje nustatytos fiksuoto dydžio sumos, bet ir pagrįstos kompensacijos už visas kitas išieškojimo išlaidas, viršijančias šią sumą.

22 Šiuo klausimu reikėtų pažymėti, pirma, kad Direktyvos 2011/7 6 straipsnio 3 dalyje pavartojęs frazę „viršijančias tą nustatytą sumą“, Sąjungos teisės aktų leidėjas siekė pabrėžti, kad pagrįsta kompensacija gali apimti išieškojimo išlaidas, viršijančias 40 EUR sumą, nesvarbu, kokios jos būtų.

23 Antra, nors Direktyvos 2011/7 6 straipsnio 3 dalies versijoje prancūzų kalba tikrai nurodyta „kitos“ (pranc. „autres“) išieškojimo išlaidos ir toks patikslinimas gali leisti manyti, kad tai yra kitokio pobūdžio išieškojimo išlaidos nei nurodytosios šio straipsnio 1 dalyje, vis dėlto reikėtų pažymėti, kad šios nuostatos versijos, be kita ko, graikų, anglų, italų ir nyderlandų kalbomis, nepatvirtina tokio aiškinimo, nes jose vietoj žodžio „autres“ atitinkamai vartojamos sąvokos „opoiadipote schetika ypoloipomena“, „any“, „ogni“ ir „alle“.

24 Pagal suformuotą jurisprudenciją vienoje iš Sąjungos teisės nuostatos kalbinių versijų vartojama formuluotė negali būti vienintelis šios nuostatos aiškinimo pagrindas ar įgyti prioritetą prieš kitas kalbines versijas. Sąjungos teisės nuostatos turi būti aiškinamos ir taikomos vienodai, atsižvelgiant į visomis Europos Sąjungos kalbomis parengtas versijas (2018 m. birželio 6 d. Sprendimo *Tarragó da Silveira*, C-250/17, EU:C:2018:398, 20 punktas).

25 Antra, dėl Direktyvos 2011/7 tikslo reikėtų pabrėžti, kad ja siekiama kovoti su pavėluotu mokėjimu, atliekamu pagal komercinius sandorius, o pagal šios direktyvos 12 konstatuojamąją dalį toks pavėluotas mokėjimas yra sutarties pažeidimas, kuris skolininkams tapo finansiškai patrauklus visų pirma dėl mažų arba visai netaikomų delspinigių už pavėluotus sąskaitose nurodytus mokėjimus (2017 m. vasario 16 d. Sprendimo *IOS Finance EFC*, C-555/14, EU:C:2017:121, 24 punktas).

26 Remiantis tuo darytina išvada, kad šios direktyvos tikslas yra veiksmingai apsaugoti kreditorių nuo vėlavimo sumokėti (šiuo klausimu žr. 2016 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Nemec*, C-256/15, EU:C:2016:954, 50 punktą). Tokia apsauga reiškia, kad kreditoriui siūloma kuo labiau kompensuoti jo patirtas išieškojimo išlaidas, kad būtų atgrasyta nuo vėlavimo sumokėti.

27 Taigi Direktyvos 2011/7 6 straipsnio aiškinimas, kad atlyginant priminimų, siunčiamų dėl skolininko vėlavimo sumokėti, išlaidas neleidžiama mokėti didesnės nei 40 EUR kompensacijos, nors šių išlaidų suma viršija šią fiksuoto dydžio sumą, prieštarauja minėtam tikslui.

28 Dar reikėtų priminti, kad Direktyva 2011/7 pakeičia 2000 m. birželio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2000/35/EB dėl kovos su pavėluotu mokėjimu komerciniuose sandoriuose (OL L 200, 2000, p. 35; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 226), kurios 3 straipsnio 1 dalies e punkte buvo numatyta, kad kreditorius turi teisę reikalauti iš skolininko pagrįstos kompensacijos už visas jo turėtas išieškojimo išlaidas, susijusias su pavėluotu skolininko mokėjimu.

29 Kadangi nėra jokios informacijos, rodančios, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas, priimdamas Direktyvą 2011/7, ketino sumažinti kreditoriui pagal Direktyvą 2000/35 suteiktą apsaugą, būtų nenuoseklu teigti, kad pagal Direktyvą 2011/7 kreditoriui gali būti atlygintos ne didesnės kaip 40 EUR išlaidos, patirtos dėl priminimų, siunčiamų skolininkui dėl vėlavimo sumokėti, net kai šios išlaidos yra didesnės, jeigu pagal Direktyvą 2000/35 kreditorius galėjo gauti pagrįstą, o tam tikrais atvejais ir didesnę kompensaciją.

30 Vis dėlto reikėtų patikslinti, kad Direktyvos 2011/7 6 straipsnio 3 dalyje numatyta kompensacija turi būti pagrįsta, tad ji negali padengti nei minėtų išlaidų dalies, kuri jau buvo padengta šio straipsnio 1 dalyje numatyta fiksuota 40 EUR suma, nei išlaidų, kurios, atsižvelgiant į visas bylos aplinkybes, yra perteklinės.

31 Taigi iš Direktyvos 2011/7 6 straipsnio formuluotės ir šios direktyvos tikslo matyti, kad ši nuostata turi būti aiškinama kaip leidžianti kreditoriui, reikalaujančiam atlyginti išlaidas, patirtas siunčiant skolininkui priminimus dėl vėlavimo sumokėti, be nustatytos 40 EUR sumos, gauti pagrįstą šių išlaidų dalies, kuri viršija šią fiksuoto dydžio sumą, kompensaciją.

32 Šios išvados negali paneigti atsižvelgimas į Direktyvos 2011/7 19 ir 20 konstatuojamąsias dalis.

33 Iš tiesų reikėtų pažymėti, kad Sąjungos teisės akto preambulė neturi privalomosios teisinės galios ir ja negali būti remiamasi nei nukrypstant nuo atitinkamo akto nuostatų, nei aiškinant nuostatas akivaizdžiai jų formuluotei priešinga prasme (2014 m. birželio 19 d. Sprendimo *Karen Millen Fashions*, C-345/13, EU:C:2014:2013, 31 punktas).

34 Be to, bet kuriuo atveju remiantis Direktyvos 2011/7 19 konstatuojamąja dalimi ar 20 konstatuojamąja dalimi negalima daryti išvados, kad fiksuoto dydžio suma, apie kurią kalbama šios direktyvos 6 straipsnio 1 dalyje, turi būti laikoma maksimalia suma, kuri gali būti sumokėta kreditoriui, atlyginant išlaidas, patirtas dėl skolininkui skirtų priminimų apie vėlavimą sumokėti, arba apskritai vidaus ar administracines išieškojimo išlaidas.

35 Kalbant konkrečiau, šiuo klausimu reikėtų pažymėti, kad, kaip generalinis advokatas nurodė savo išvados 40 punkte, nors atrodo, kad Direktyvos 2011/7 20 konstatuojamosios dalies versijose anglų ir prancūzų kalbomis teisė susigrąžinti fiksuoto dydžio išlaidas apima tik su išieškojimu susijusias vidaus išlaidas (*fixed sum to cover internal recovery costs*), priešingai „kitoms“ išieškojimo išlaidoms (*other recovery costs they incur*), tokio formalaus vidaus išlaidų ir „kitų“ išlaidų atskyrimo nėra tos pačios konstatuojamosios dalies versijose kitomis kalbomis, pavyzdžiui, versijose italų kalba (*diritto al pagamento di un importo forfettario per coprire i costi intern <…> esigere anche il risarcimento delle restanti spese di recupero sostenute*) ar nyderlandų kalba (*het recht op betaling van een vast bedrag ter dekking van interne invorderingskosten <…> recht hebben op terugbetaling van de overige invorderingskosten die ontstaan*).

36 Be to, tai, kad Direktyvos 2011/7 19 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad šioje direktyvoje turėtų būti nustatyta mažiausia nustatyto dydžio suma dėl pavėluoto mokėjimo patirtoms administracinėms ir vidaus išlaidoms atlyginti, nepaneigia galimybės suteikti kreditoriui pagrįstą šių išlaidų kompensaciją, jeigu šios mažiausios nustatyto dydžio sumos nepakanka.

37 Taip pat, nors minėtoje konstatuojamojoje dalyje pažymėta, kad numatant nustatyto dydžio kompensaciją turėtų būti siekiama riboti su išieškojimu susijusias administracines ir vidaus išlaidas, vis dėlto šis teiginys turi būti aiškinamas atsižvelgiant į visą šią konstatuojamąją dalį. Vadinasi, taip Sąjungos teisės aktų leidėjas tik norėjo pabrėžti, kad automatinis fiksuotos 40 EUR kompensacijos pobūdis yra paskatinimas kreditoriui apriboti išieškojimo išlaidas šia suma, tačiau neatmetant to, kad jis tam tikrais atvejais gali gauti, nors ir ne automatiškai, didesnę pagrįstos kompensacijos sumą.

38 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pateiktą prejudicinį klausimą turi būti atsakyta, kad Direktyvos 2011/7 6 straipsnis aiškintinas taip, kad juo kreditoriui, reikalaujančiam atlyginti priminimų, siunčiamų dėl skolininko vėlavimo sumokėti, išlaidas, pripažįstama teisė šiuo pagrindu, be šio straipsnio 1 dalyje numatytos fiksuoto dydžio 40 EUR sumos, gauti pagrįstą kompensaciją, kaip tai suprantama pagal šio straipsnio 3 dalį, už šių išlaidų dalį, kuri viršija šią fiksuoto dydžio sumą.

**Dėl bylinėjimosi išlaidų**

39 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (devintoji kolegija) nusprendžia:

**2011 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/7/ES dėl kovos su pavėluotu mokėjimu, atliekamu pagal komercinius sandorius, 6 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad juo kreditoriui, reikalaujančiam atlyginti priminimų, siunčiamų dėl skolininko vėlavimo sumokėti, išlaidas, pripažįstama teisė šiuo pagrindu, be šio straipsnio 1 dalyje numatytos fiksuoto dydžio 40 EUR sumos, gauti pagrįstą kompensaciją, kaip tai suprantama pagal šio straipsnio 3 dalį, už šių išlaidų dalį, kuri viršija šią fiksuoto dydžio sumą.**

Parašai.